

REPORTAGE

‘Een
woning
vinden?
Onbegonnen
werk’

Ik krijg een leefloon van 833 euro, mijn assistente zegt dat ik alles samen niet meer dan 500 euro huurgeld

Begin als vluchteling op een discriminerende huurmarkt maar eens een woning te zoeken met een leefloon, zonder netwerk of kennis van het Nederlands. In Beringen ziet de geëngageerde vastgoedmakelaarster Meral Özcan hoe moeilijk het is. De succesverhalen kan ze voorlopig op één hand tellen. ‘En het zal alleen maar erger worden.’

VAN ONZE REDACTEUR

YVES DELEPELEIRE

BERINGEN | ‘Soms staan hier in een dag vijf vluchtelingen aan de deur’, zegt Meral Özcan van Mozaiek Vastgoed in Beringen. ‘De asielcentra van Leopoldsborg en Houthalen-Helchteren sturen hen vaak rechtstreeks naar mij door. Ze weten dat ik in de streek een van de weinige makelaars ben die intensief op zoek gaan naar woningen voor vluchtelingen.’ ‘Mijn engagement is maanden geleden begonnen, met allerlei inzamelacties voor kledij. Maar ik wilde meer doen. Een woonst is het begin van alles. Wie een huis heeft, kan een snellere start nemen met zijn integratie. Daarom probeer ik huisbazen te overtuigen om aan vluchtelingen te ver-

huren. Maar dat is bijna onbegonnen werk’, zegt Özcan.

‘Als ik hen vraag of ze er voor openstaan, is het antwoord meestal nee. Ze denken dat vluchtelingen de huur niet zullen kunnen betalen, of dat zij hun huis niet zullen onderhouden. De negatieve perceptie is groot. En de begeleiding in de asielcentra en bij de OCMW’s is minimaal.’

Vrijwilligers doen veel. ‘Ze lopen de straat af en bellen zelf met eigenaars. Soms zetten ze zelfs ook hun handtekening onder een huurcontract, om een eigenaar toch maar over de streep te trekken, maar vrijwilligers kunnen zich toch niet voor iedereen verantwoordelijk stellen?’ Sinds oktober heeft Özcan voor vier Syrische gezinnen een huis

gevonden en helpen inrichten, met hulp van giften en inzamelacties. ‘Maar er blijven veel meer vluchtelingen op zoek.’

Stress

Zoals Musab Said Muse (42) uit Somalië. Hij verblijft met acht alleenstaande mannen in een lokaal opvanginitiatief (LOI) in Beringen en is sinds 25 februari erkend als vluchteling. Hij heeft nog tot eind april om een woning te vinden. Erkende vluchtelingen moeten na twee maanden hun opvangplaats onherroepelijk verlaten. Hij nam in de straat al vijf foto’s van appartementen die te huur staan. ‘Twee keer per week zie ik mijn sociaal assistente, zij neemt dan met de huisbazen contact op.’ Syrische lotgenoten zeiden hem

ASIELBELEID

Federaal Migratiecentrum
dient klacht in tegen België

BRUSSEL | Het federaal migratiecentrum Myria, een onafhankelijke organisatie die vooral onderzoek doet, heeft bij de Europese Commissie een klacht tegen België ingediend omdat het vindt dat ons land bij de behandeling van asielzoekers het Dublin III-reglement en het Grondrechtenverdrag van de EU schendt.

Met de klacht hoopt het migratiecentrum te bekomen dat ons land opnieuw de opvang van de asielzoekers naar de letter en geest van de wet respecteert en de asielzoekers ook correct informeert.

In een opiniestuk verderop in de krant zegt François De Smet, di-

recteur van Myria, dat ons land door angst voor een aanzuigefect de asielzoekers wil afschrikken. Hij hekelt onder meer de brieven die staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken (N-VA) aan asielzoekers heeft geschreven, officieel om hen over

‘Het mag geen expliciete campagne worden om mensen te ontmoedigen’

FRANÇOIS DE SMET
Myria

de asielprocedure te informeren maar in de feiten vooral om als ‘afschrikingsmiddel’ te dienen. Zo stond in de brieven dat de behandeling van hun asielaanvraag lang zou duren, de uitkomst onzeker is en een terugkeer altijd mogelijk is. Ook de ngo Vluchtelingenwerk Vlaanderen klaagde de ‘toon en woordkeuze’ in de brieven al aan, omdat ze aan het asielrecht zouden vreten.

‘Het moet bij informatie blijven’, zegt De Smet. ‘Het mag geen expliciete campagne worden om mensen te ontmoedigen die zich ten volle verlaten op hun recht op bescherming.’ (yd)

BLZ. 37 opinie.

ONDERWIJS

Oostende stopt uitwisseling
met Gambiaanse scholieren

BRUSSEL | De stad Oostende beëindigt haar uitwisselingen met leerlingen uit het Afrikaanse land Gambia. Dat gebeurt nadat er tijdens drie vorige uitwisselingen Gambianen spoorloos zijn verdwenen. Eind vorig jaar nog verdwenen twee leerlingen, een meisje van 15 en een jongen van 16, wellicht namen ze een trein richting Duitsland.

‘Het nieuws kwam hard aan in Banjul, de hoofdstad van Gambia, waar ze vandaan komen’, zegt Tom Germonpré (SP.A), de Oostendse schepen van Onderwijs. ‘Als je geen garanties kunt geven tegenover de ouders, die hun kinderen aan de organisatie toevertrouwen,

stop je er beter mee.’

Bij een eerdere uitwisseling in 2006 namen twee leerkrachten de benen.

‘We doen veel uitwisselingen met onze partner Banjul’, zegt de schepen. ‘Het merkwaardige is dat het telkens met scholen was dat we problemen hadden, nooit met verpleegkundigen of ambtenaren. De leerlingen waren nochtans streng geselecteerd. Ze kwamen uit de middenklasse, waren begaafd. Blijkbaar zien ze meer perspectieven in Europa dan in Gambia.’ Leerlingen uit Oostende mogen wél nog naar Gambia reizen, dit jaar staat er zo’n uitwisseling op het programma. (ty)